

Ordning at ty til den Udvej simpelthen at forhøje den nuværende Indkomstskat, henstillede til Regeringen at tage Spørgsmaalet om en Forandring i de bestaaende Kjøbenhavnske Skatteforhold under fornyet Overvejelse. Indenrigsministeriet har derefter ønsket at erholde en Udtalelse af Kommunalbestyrelsen om Sagen.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes er forelagt Kommunalbestyrelsen, og særlig efter den Anledning, de i Folketingsudvalgets Betænkning indeholdte Bemærkninger hertil give, har Magistraten i sin Skrivelse til Forsamlingen givet en Oversigt over forskellige Veje, ad hvilke en Forøgelse af Skatteindtægterne kan tænkes opnaaet, saafremt man ikke vil forhøje Indkomstskatprocenten, og er da kommen til det Resultat, at medens det under de forhaandenværende Forhold ikke kan anses tilraadeligt at søge forøgede Skatteindtægter tilvejebragte ved Omordning af Skatterne paa faste Ejendomme, og medens Djemedet ej heller vil kunne naas ved Indførelsen af rene Luksusfatter, fortjener det Dømmelse, om den ønskede Indtægtsforøgelse ikke — som i Folketingsudvalgets Betænkning nævnt — lader sig tilvejebringe ved en Huslejeskat, og for at erholde et Grundlag for den videre Behandling af Sagen har Magistraten da udarbejdet et Udkast til en Lov om Indførelsen af en Huslejeskat, hvilket Udkast tillige indeholder visse Ændringer i de gældende Regler om Indkomstskatten. Til dette Udkast har Magistratens Flertal sluttet sig. Hvad nu Sagen i sin Almindelighed angaar, har Udvalget i alt væsentligt troet at maatte slutte sig til Magistratens Udtalelser. Hvad det for Kommunen i Djeblikket kommer an paa turde være: i en nær Fremtid at faa tilvejebragt en Lovbestemmelse, der giver Udgang til en ikke blot uvæsentlig Forøgelse af dens Skatteindtægter, og Udvalget vil derfor ikke finde det ønskeligt, at man for Tiden indlod sig paa en Drøftelse af Spørgsmaal vedrørende Ordningen af de Kjøbenhavnske Skatteforhold, hvis Løsning udkrævede betydeligere Tid eller først viste sin Virkning om længere Tid. Det er en Selvfølge, at denne Betragtning i første Række gør sig gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om en Omordning af Skatterne paa faste Ejendomme, men den maa ogsaa føre til, at Underjøgelses eller principielle Ændringer i Indkomstskatlovene saasom Indførelse af en progressiv Skala eller om Tilvejebringelse af en Formuekat, Spørgsmaal, der tillige i høj Grad berøre Kommunens Stilling til dens Nabo kommuner, ikke fra Kommunalbestyrelsens Standpunkt kunne anses betimelige. Med Hensyn til Luksusfatter tør bestemte Forslag om Tilvejebringelsen af saadanne vel forventes at ville blive modtagne med Sympati af Forsamlingen, men saadanne Forslag, ledsagede af nærmere Oplysninger om deres finansielle Betydning, foreligge ikke, og efter den ovenfor anførte Betragtning, der har maattet være ledende for Udvalgets Behandling af denne Sag, har man ikke troet, at den burde opstøttes efter Tilvejebringelsen af det i saa Henseende fornødne Materiale. Derimod foreligger der fra Magistratens Side et fuldstændigt Udkast til en Lov om Huslejeskat, og efter det foranstaaende har det særlig maattet være Genstand for Udvalgets Overvejelser, om det kunde tilraade Forsamlingen at slutte sig til dette. At nu en Huslejeskat som den af Magistraten foreslaaede i forskellige Retninger frembyder Fordele, særlig i Sammenligning med en Forøgelse af Indkomstskatprocenten, lader sig næppe bestride. I visse Maader nærmer en saadan Skat sig saaledes andre Skatter, om hvis Indførelse eller Forøgelse der har været rejst Spørgsmaal, saasom Ejendomsfatten og Luksusfatter, men hvad der navnlig maa fremhæves som et Fortrin ved denne Skat er, at den ogsaa kommer til at ramme Institutioner og Personer, der efter de nu gældende Regler ikke kunne beskattes, men hvem Kommunen dog utvivlsomt bør kunne paalægge Skat, navnlig Aktieselskaber og lignende Selskaber samt udenbysboende, der have Forretningslokaler her i Staden. Det vil imidlertid paa den anden Side erindres, at der ved denne Sags første Behandling her i Forsamlingen blev rejst Indvendinger mod denne Skat, idet det navnlig blev fremdraget, at Skatten, der til Grund for sin Fordeling lægger en nødvendig Udgift, som ingenlunde altid retter sig efter Skattehderens Indtægter, jævnlig vil staa i Misforhold til hans Skatteevne og saaledes navnlig raame Familieforjergere og visse Næringsdrivende uforholdsmæssigt haardt; hvad de sidste angaar har Udvalget derhos modtaget en Skrivelse fra Kjøbenhavns Handelsforeningers Fællesrepræsentation, der udtaler sig i lignende Retning. Hvad disse Indvendinger angaar maa Udvalget forudskikke den almindelige Bemærkning, at ved Spørgsmaalet om en Stats rette Fordeling kan Vægten næppe udelukkende lægges paa vedkommende Yders Skatteevne, men ogsaa andre Hensyn komme her i Betragtning, navnlig Hensynet til, i hvilket Omfang den paagældende nyder godt af de Goder, der søges tilvejebragte ved Skattepaalæget. Hertil kommer da endvidere, at de nævnte Indvendinger formentlig ikke godt gøre Urigtigheden af overhovedet at indføre en Huslejeskat, men i og for sig kun vedrøre Spørgsmaalet om, hvor vidt de Regler, efter